

Tehnoredactare și copertă: **Laura ȘTEFAN**

Corector: **Roxana NEAGU**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LUNGU, CĂTĂLIN

Fugara / Cătălin Lungu. - Brăila : Proilavia, 2017

ISBN 978-606-8375-89-2

821.135.1

ISBN 978-606-8375-89-2

Cătălin Lungu

FUGARA

PROILAVIA
Brăila, 2017

Icoana Bărăganului...

*Prea multă vreme îngândurată, răvășită și însingurată.
Povara geniului!*

*Născut și renăscut din pântecul pururi feciorelnic al
orizontului, sorbind din măreția spațiului și generozitatea
timpului, deprins cu umbrele de jar ale soarelui și cu arsura
aspră a gerului, acest colț de țară s-a călit admirabil sub
canonada extremelor.*

*Dar toată această suferință a rodit! La pieptul ars de dor
al Bărăganului, au crescut fete și feciori străini de îngrădire.
Privirile lor se odihnesc, între răsărit și apus, pe infinitul
zărilor, găsind puterea de a se cumenica în fiecare zi, iar și
iar, din tăria vieții campestre.*

*Iar atunci când, de voie sau de nevoie, pașii lor îi poartă
departe, prin lume, nicicum și nicidecum nu vor uita de acasă.*

*Și pururea, în visele și rugăciunile lor vor fi mângâiați și
îmbărbătați de glasul valurilor Dunării!*

Cetatea

CUPRINS

Cetatea	5
Fuga	29
Incendiul	57
Botezul	87

Prin artera tocului odată tânăr, pulsa, alunecând șoptit pe obrazul imaculat al hârtiei, un melanj sideral-terestru de inspirație năvalnică și sânge albastru. Miezul becului atârnat de tavanul încropit din stof băltăreț, lumina zelos, dar miop, încăperea austeră. În mijlocul odăii, aplecat posesiv asupra mesei, Nicolae își citea cu urme de cerneală gândurile, iarăși și istovitor înmugurite. Dulcea lui povară!

De o vreme încoace, lumea văzută și nevăzută îl ispitea cu înțelesuri până acum ascunse. Și ca să nu le piardă, le așternea zilnic pe hârtie. Trecuseră câteva luni de când se pogorâse asupra lui acest duh temperamental. Și de atunci nu-i mai dădea pace...

Sub masă, un motan arămiu, sătul de somn și înghiontit de foame, se ridică leneș și, arcuindu-se felin, își dezmoții încheieturile. Se îndreptă apoi, fără chef, către un ghem jegos de sfoară și îl lovi de câteva ori cu labele. Plictisitor! Se întoarse cu speranță către Nicolae și, după câțiva pași, îi sări brusc în brațe. Trezit parcă dintr-un vis proorocesc, bărbatul își întinse la rândul-i brațele înțepenite. Coborî apoi privirea obosită către cotoiul ce dădea să se alinte și, apucându-l de

ceafă, îi șopti la ureche:

- *Îți cam ghiorțăie mațele! Lasă lingușeala și mai prinde și tu, din când în când, vreun păsăroi, dacă vrei să mănânci!*

Prin ușa întredeschisă se zărea rumeneala cerului la scăpătat. Pieptul ars de dogoare al câmpiei respira încă greoi, sufocat de căutătura pătimașă a soarelui viril, stârnit aprig de zilele lui Cuptor.

Fără veste, Nicolae îi făcu vânt motanului prin deschizătura ușii. Năucit de lepădare, sărmanul ateriză mieunând trist în praful curții:

- *Ia loc la o masă și comandă ceva pentru amândoi! Vin și eu îndată...* zise omul, privindu-l ironic. Își strânse apoi cu grijă manuscrisele și continuă monologul, luând aminte cu coada ochiului la chipul milog al pisoiului ce nu se dădea dus din cadrul ușii:

- *Se vede pe fața ta că ești încântat de glumele mele! De-aia cred că ai și rămas atâta timp pe aici...* zâmbi Nicolae trecându-și mâna prin părul negru și aspru.

După ce strecură cu grijă hârtiile în sertarul mesei, bărbatul deschise larg ușa și, într-un mod bizar, făcu o plecăciune înaintea unei găini care ciugulea pedant lacrimi pribege de spic, rătăcite prin colbul încolțit în urma secetei:

- *Sărut-mâna, domnișoară! Mă scuzați că vă întrerup, dar acest cotoi ortac mă presează să îi plătesc o datorie mai*

veche, zise el făcându-i cu ochiul roșcatului. *Ceva de pe vremea Motanului încălțat...*

Găina se opri pentru o clipă, ridicându-și ciocul din praf. Îi aruncă lui Nicolae o privire mulțumit tâmpă și, întorcându-se apatic, își afișă posteriorul ciufulit:

- *Cred că nu ai înțeles...* continuă omul, apucând discret o bucată de lemn. *E vremea cinei!*

Și cioata zbură aspru, pecetluind soarta duduii cu mers legănat.

Un fulg pestriț plutea năuc prin aer, împrumutând parcă ceva din atitudinea găinii. După câteva clipe, pierzându-și vlaga, ateriză șoptit pe mătasea prafului cenușiu. Motanul se repezi și îl prinse îndemânatic cu labele. Luă apoi fulgul în gură și porni fudul pe urmele stăpânului său:

- *Așa, roșcovane calic! Nu pierde nimic! Adu-l încoace, poate-l vâram într-o pernă!* mormăi Nicolae îndreptându-se spre bucătăria de vară.

Răzorul dintre zi și noapte începea să se estompeze. Culcat într-o parte pe o rogojină destrămată, Nicolae privea la flamura înstelată a cerului. Fumul de la grătarul pe care găina trudea să se rumenească, impieta candoarea strălucirii astrilor. Într-o latură, de curând răsărit pe firmament, chipul selenar strălucea placid, conștient de noblețea sa. Ce-are el de-a face cu neputințele lumii?

- Azi ne-am descurcat! Mâine vom vedea ce-om mai face... Poate mergem la pescuit. Că prea le-am rărit neamul găinilor!

Dinspre cetatea Brăilei răzbătea un amestec straniu de cântări valahe și otomane. Purtate de vânt peste întinderea raialei, își destăinuiau lumii multele dureri și fărâme de bucurii:

- Ce duet bizar! Păgânii, cu tot turbanul lor de cuceritori, cântă vădit copleșiți de amarul înstrăinării. Și ai noștri, săracii, doinesc tot cu jale. Dar dogoarea lacrimilor ne dau nădejdea că vom topi curând lanțurile robiei!

Vezi tu, mări cotoiule, de-aia am șters-o din cetate și am venit tocmai aici, la Odaia Vizirului. Mă sufocam, nu aveam aer! Tânguirea muezinilor îmi tulbura rugăciunile, vârfurile minaretelor ce înțepau pruncia cerului, mă dureau profund. Iar pântecele vaselor păgâne ce mânjeau chipul Dunării mă îngrețoșau...

Eram ca un străin în casa mea! Parcă și mintea mi se tulbura de la fumul narghilelelor și de la cel al berbecilor la proțap!

Motanul, sătul de carne și de monolog, moțăia cu labele încrucișate, precaut, peste un os de găină.

Un fluture de noapte zbura imprudent în jurul focului, atras de lumina jucăușă a ielelor născute din jarul

incandescent. Scânteii scăpate din rumeneala spuței treceau razant cu aripile fluturului exaltat, făcându-l să trăiască periculos. Pentru el, diferența dintre viață și moarte stătea în traiectoria scăpărătoarelor efemeride.

Amețit de căldură, de asfințit și de molan, Nicolae întinse mâna după ultimul copan ce sfârâia pe grătar. Îl aduse în fața ochilor, îl privi câteva clipe cu luare aminte și apoi îl strecură în carafa gemând de tăria vinului rumen:

- Prea ai murit, bre găină! Ia și te mai îmbujorează puțin! Și să nu fii supărată pe mine... Toți ne ducem, unul după altul. Tu măcar n-ai făcut umbră pământului degeaba. Ne-ai hrănit pe mine și pe roșcovanul ăsta!

Dar eu? Nu-mi găsesc locul și nu știu încotro s-o apuc! Aș sta toată ziua să scriu, dar în ritmul ăsta o să mor de foame. Și colac peste pupăză, cei din jur mă privesc ca pe un ciudat. Și nu am argumente cu care să-i contrazic...

Cu toate astea, eu știu ce simt! E ca un șuvoi de șoapte venit de dincolo de geana lumii. O privesc și o primesc ca pe o șansă. Râvnita mea șansă...

Aproape ațipi, stând întins pe rogojina veche și destrămată:

- Nicolae, mare amar mai ești! zise el pe jumătate adormit. După ce ți-ai plictisit motanul, ai ajuns să vorbești cu un copan. Bine că s-a lăsat întunericul și nu te poate vedea nimeni...

Respect pentru o *Ei, de-acum, asta e! Noapte bună, Bărăganule! Îți mulțumesc că mă suportți...*

Cu chipul luminat de razele livide ale lunii, tânărul încetă să mai audă glasul chefliu al cetății ce încă răvășea insolent liniștea nopții. Lăsa totul în urmă și se furișă discret în altă lume, mai aproape, poate, de sufletul său delicat.

- *Vecine, îți arde averea!*

Nicolae se ridică într-un cot și privi buimac către poartă. Cu căpățâna înfiptă parcă în scândurile gardului, Nechifor rânjea cu gura până la urechi:

- *Ce faci, băi, Nicolae? Ai căzut din pat?*

- *Nu, mă! În patul meu doarme sor'-ta! N-ai văzut că nu-i acasă? Ieri a fost ziua mea și am petrecut amândoi până târziu...*

Zâmbetul lui Nechifor se diluă, lăsând locul unei grimase:

- *Băi, prostule! Dacă-i adevărat, îți dau foc la casă!*

- *Intră în bucătărie și uită-te, dacă nu crezi!*

- *Ia să vadă!*

Țăranul se îndreptă hotărât spre cămăruță. Nicolae în urma lui:

- *Bagă-ți bostanul pe ușă și convinge-te!*

Când Nechifor deschise ușa și dădu la o parte țoala care atârna indispusă în cadrul ei, Nicolae îl împinse înăuntru,

trăgând zăvorul în urma lui:

- *Ce-ai măi, scrântitule? Ai chef de glume cu noaptea în cap? răcni Nechifor.*

- *Am uitat să-ți spun că sor'-ta a plecat puțin mai devreme. Dar fă cunoștință cu Chira, cloșca mea!*

Instantaneu, de dincolo de ușă se auzi un fâlfâit energic de aripi, însoțit de un cotcodăcit războinic:

- *Nicolae, deschide ușa că-ți rup toate hârțiile alea cu mâzgălituri! Stai fă, disperato! Ia uite ce mă ciupește!*

- *Altă dată să nu mai răcnești la poartă ca un apucat, zise Nicolae printre hohote de râs.*

- *Deschide mă, puturosule, că eu venisem să te iau la pescuit!*

- *Așaaa?! De ce nu ai zis mă, de la început? întrebă gazda dând în lături ușa bucătăriei.*

Nechifor ieși rapid, strecurând printre dinți:

- *Toți sunteți ciudați în curtea asta! Și tu la ce te uiți? se răsti proaspătul eliberat către motanul care îl fixa cu ochii săi ca două zarzăre necoapte.*

- *Vezi că ai o pană în păr! Să nu te confunde lumea cu vreun indian și să-ți ia scalpul...* continuă Nicolae.

- *Mergi sau nu? întrebă Nechifor urcându-se în căruța lăsată în fața porții.*